

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2004. november 10.*

A T-164/02. sz. ügyben,

a **Kaul GmbH** (székhelye: Elmshorn [Németország], képviselik: G. Würtenberger és R. Kunze ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: A. von Mühlendahl és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Bayer AG** (székhelye: Leverkusen [Németország]),

* Az eljárás nyelve. német.

az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-i (R 782/2000-3. sz. ügy), a Kaul GmbH és a Bayer AG közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, M. Vilaras és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. június 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A tényállás

- 1 1996. április 3-án az Atlantic Ritchfield társaság (Atlantic Ritchfield Co.) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ARCOL szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 1., 17., és 20. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették. Az 1. osztályba tartozó áruk között találhatóak meg a következő áruk: „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerek”.
- 4 A bejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1998. július 20-i számában tették közzé.
- 5 1998. október 20-án a felperes felszólalt a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján a védjegy lajstromozásával szemben az 1. osztályba tartozó „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerek” vonatkozásában. A felszólalás egy korábbi, 1998. február 24-én a 49106. szám alatt lajstromozott közösségi védjegyen alapult. E korábbi védjegy a CAPOL szóbeli megjelölésből áll, és az 1. osztályba tartozó „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerekre, tudniillik késztermékek, különösen cukrászipari termékek tartósítására és fagyasztására szolgáló nyersanyagokra” vonatkozik. A felszólalása alátámasztására a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában található viszonylagos kizáró okra hivatkozott.
- 6 2000. június 30-i, a felszólalást elutasító határozatában a felszólalási osztály lényegében úgy ítélte meg, hogy még ha el is fogadható az áruk azonossága, a kérdéses megjelölések között mindennemű összetéveszthetőség kizárt vizuális és hangzásbeli eltéréseik miatt.
- 7 2000. július 24-én a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezett a felszólalási osztály határozata ellen.

- 8 2000. július 17-i, 2000. július 24-én kézbesített levelében a Bayer társaság (Bayer AG) tájékoztatta az OHIM-ot arról, hogy az Atlantic Richfield Co. által benyújtott ARCOL védjegy lajstromozás iránti kérelem részére átruházásra került. Az átruházás tényét 2000. november 17-én bejegyezték a közösségi védjegyek lajstromába a 40/94 rendelet 17. cikkének (5) bekezdése és 24. cikke alapján.
- 9 2000. október 30-án a felperes az OHIM részére, a 40/94 rendelet 59. cikkének megfelelően benyújtott beadványában előadta a fellebbezésének alapjául szolgáló okokat.
- 10 Az OHIM harmadik fellebbezési tanácsa 2002. március 4-i határozatában (a továbbiakban: megtámadott határozat), melyről a felperest 2002. március 25-én értesítette, a fellebbezést elutasította. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy nem vehető figyelembe a korábbi védjegy állítólagos, közismertségéből fakadó magas fokú megkülönböztető képessége, mivel a felperes erre a tényre a fellebbezési szakaszban hivatkozott. A fellebbezési tanács egyébként úgy látta, hogy a felperes nem is annyira új érvre hivatkozott, hanem inkább felszólalása jogalapját változtatta meg a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára hivatkozással, mely a közismert védjegyekre vonatkozik. Egyébként a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az áruk azonossága ellenére a kérdéses szóbeli megjelölések között nem áll fenn az összetévesztés veszélye, tekintettel a vizuális és hangzásban érzékelhető különbségekre, az érintett áruk piacának igen különleges jellegére és a fent nevezett áruk jellegzetes fogyasztójának valószínűsíthető szakértelmére.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 11 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. május 24-én benyújtott keresetlevelével a jelen keresetet terjeszti elő. Az OHIM válaszbeadványát 2002. október 16-án nyújtotta be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

- 12 A felperes 2002. november 7-i, az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott levelében az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 2. §-a alapján viszonzás benyújtásának engedélyezését kérte.
- 13 2002. november 20-án az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy a második beadványváltás szükségtelen, mivel a felperesnek a szóbeli szakasz során lehetősége lesz jogalapjai és érvei részletes kifejtésére és az OHIM válaszára viszonzászt adni.
- 14 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.
- 15 A felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat a 2004. június 30-i nyilvános tárgyalás során meghallgatták.
- 16 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

17 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Indokolás

- 18 Keresete alátámasztására a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik, melyeket, ebben a sorrendben, először az általa a fellebbezési tanács elé benyújtott bizonyítékok megvizsgálásával kapcsolatos kötelezettség megsértésére, másodszor a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, harmadszor a tagállamokban elfogadott eljárásjogi alapelvek és az OHIM előtti eljárásra alkalmazandó szabályok megsértésére és negyedszer az indokolási kötelezettség megsértésére alapít.
- 19 Először is az első joglapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

- 20 A felperes szerint a fellebbezési tanács azon megállapítása, mely szerint a felszólalási eljárás lezárását követően, a fellebbezési tanács előtt hivatkozott új tények már nem elfogadhatóak, a fellebbezési tanácsok feladatának téves értelmezéséből következik. Ezzel ellentétben a fellebbezési tanács előtti eljárást inkább egy ténybeli vizsgálatot lefolytató másodfoknak kell tekinteni, melynek keretében a felek új tényekre

hivatkozhatnak. Következésképpen a fellebbezési tanács az összetéveszthetőség vizsgálatánál helytelenül utasította el azon, a felperes által 2000. október 30-án benyújtott beadványában foglalt – a felperes ügyvezetőjének eskü alatt tett nyilatkozatából és ügyfeleinek listájából álló – bizonyítékoknak vizsgálatát, amelyek a CAPOL korábbi védjegy magas fokú megkülönböztető képességére vonatkoznak. Az OHIM ezzel korlátozta a felperesnek a meghallgatáshoz való jogát.

- 21 Mindent egybevetve és az OHIM állításaival szemben a felperes semmiképpen sem cserélte fel felszólalásának alapját, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját ugyanazon rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjával. A 2000. október 30-i beadványban benyújtott iratok célja nem új tények ismertetése volt, hanem inkább a felszólalási eljárás alatt már kifejtett érvek kiegészítése.
- 22 Az OHIM azt válaszolja, hogy a felperes álláspontja a 40/94 rendelet által létrehozott és a fellebbezési tanács „állandó ítélkezési gyakorlata” révén alkalmazott jogvédelmi rendszer helytelen értelmezésén alapul. A fellebbezési tanácsot a felszólalási osztályhoz képest jellemző funkcionális folyamatosságnak az a következménye, hogy nem elegendő fellebbezéssel élni ahhoz, hogy a fél mentesüljön a felszólalási osztály előtt megindult határidők elmulasztásának következményei alól. Az OHIM úgy érvel tehát, hogy néhány kivételtől eltekintve a fellebbezési tanácsok elutasítják új tények figyelembevételét, ha azokat nem határidőn belül nyújtották be.
- 23 Márpedig a felperesnek az élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyi készítmények piacán való vezető szerepére és a CAPOL védjegynek az érintett vásárlóközönség körében való közismertségére először a fellebbezési tanács előtt hivatkoztak. Itt tehát új tényekről, sőt, amennyiben a felperes a „közismert” kifejezést alkalmazza, a felszólalás jogalapjának a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára való megváltoztatásáról van szó.

- 24 Egyébként az OHIM azon a véleményen van, hogy a felperes piaci helyzetének és védjegye megkülönböztető képessége viszonylagos alátámasztásának figyelembevétele nem lett volna elegendő az összetéveszthetőség megállapításához.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 25 Először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által a fellebbezési tanács előtt benyújtott tényelemek a felperes ügyvezetőjének eskü alatt tett nyilatkozatából és a felperes üzletfeleinek listájából állnak.
- 26 Ezeket a felperes védjegye használatának mértékére vonatkozó iratokat a felperes a felszólalási osztály előtt már kifejtett azon, akkor csupán a felperesi védjegy leíró jellegének hiányával kapcsolatos kijelentésekre alapított érvelése alátámasztására nyújtotta be, mely szerint e védjegy magas fokú megkülönböztető képességgel bír, és ezen okból nagyobb védelemben kell részesíteni.
- 27 A megtámadott határozat 10–12. pontjában a fellebbezési tanács, majd válaszbeadványának 30. pontjában az OHIM megállapította, hogy újabb tények bemutatása nem vehető figyelembe, mivel azok a felszólalási osztály által meghatározott határidők lejárta után kerültek benyújtásra.
- 28 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy ez az álláspont nem áll összhangban az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonossággal, amely az Elsőfokú Bíróság által megerősítésre került mind az *ex parte* eljárást (az Elsőfokú Bíróság T-163/98. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2383. o.] 38–44. pontja, melyet ebben a részében a

Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélete [EBHT 2001., I-6251. o.] helyben hagyott, és az Elsőfokú Bíróság T-63/01. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [egy szappan formája] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5255. o.] 21. pontja), mind az *inter partes* eljárást illetően (az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM-LHS [UK] [KLEENCARE] ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3253. o.] 24–32. pontja).

29 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonosságból következik, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdése végének alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak a határozatát az érintett fél által akár az első fokon döntő fórum előtti eljárásban, akár – a 74. cikk (2) bekezdésének fenntartásával — a fellebbezési eljárásban előterjesztett, valamennyi ténybeli és jogi elemre kell alapítania (a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 32. pontja). Így – ellentétben azzal, amit az OHIM az *inter partes* eljárásra hivatkozással állít — az OHIM különböző fórumai közötti funkcionális folytonosságból nem következik, hogy az a fél, amelyik az első fokon döntő fórum előtt nem terjesztett elő egy adott ténybeli vagy jogi elemet az e fórum által kitűzött határidőn belül, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján a fellebbezési tanács előtt nem hivatkozhat erre az elemre. Éppen ellenkezőleg, a funkcionális folytonosság azzal a következménnyel jár, hogy az ilyen fél felhozhatja az említett elemeket a fellebbezési tanács előtt, feltéve hogy az e fórum előtti eljárásban tiszteletben tartja a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését.

30 Következésképpen, jelen ügyben, mivel a vitatott ténybeli bizonyítékok a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének értelmében nem kerültek késedelmesen benyújtásra, hanem azok 2000. október 30-án a felperes által a fellebbezési tanács elé benyújtott beadvány mellékleteként, azaz a 40/94 rendelet 59. cikkében meghatározott négy hónapos határidőn belül kerültek csatolásra, ez utóbbi fórum nem utasíthatja volna el ezeknek az elemeknek a figyelembevételét.

31 Egyébként a fellebbezési tanács azzal, hogy átveszi a védjegy lajstromozását kérő fél 2000. december 27-i beadványában megfogalmazott azon állítását, mely szerint a felperes valójában azt kívánja bizonyítani, hogy védjegye egy híres vagy közismert

védjegy, másodlagosan azt állítja a megtámadott határozat 13. pontjában, hogy a felperes felszólalásának jogalapját a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjáról ugyanezen rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára cserélte.

- 32 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez a másodlagos érvelés nem helytálló.
- 33 A felperes ugyanis az eljárás egyik szakaszában sem állította, hogy felszólalását a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontján kívüli rendelkezésre alapítja. Ezzel ellentétben a felperes már a felszólalási osztály előtti eljárásban, majd a fellebbezési tanács előtt is e jogalapra hivatkozott védjegye magas fokú megkülönböztető képességénél és a Bíróságnak e megállapítás helytállóságával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatáról a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőség megítélése kapcsán.
- 34 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 74. cikkének megsértése nélkül nem utasíthatta el a korábbi védjegynek a piacon való használatából fakadó, a felperes által megállapítani követelt, e védjegy magas fokú megkülönböztető képességének bizonyítására irányuló, a felperes által 2000. október 30-i beadványában bemutatott bizonyítékok vizsgálatát.
- 35 Mivel pedig az ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség annál nagyobb mértékű, minél jelentősebb a korábbi védjegy megkülönböztető képessége, azok a védjegyek, amelyek önmagukban vagy piaci ismertségüknél fogva erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkeznek, kiterjedtebb oltalmat élveznek védjegyként, mint azok, amelyek gyengébb megkülönböztető képességgel rendelkeznek. Ezért a

védjegyek közötti alacsony fokú hasonlóság ellenére fennállhat az összetévesztés veszélye, amennyiben a velük ellátott áruk vagy szolgáltatások hasonlósága nagy, és a korábbi védjegy megkülönböztető képessége erős (lásd a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 20. és 21. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

36 Így amennyiben a fellebbezési tanács az alapügyben azt állapította meg, hogy az ütköző megjelölések által jelölt termékek azonosak, és e megjelölések között a hasonlóság bizonyos elemei fellelhetők, nem ítéltethető volna az összetévesztés veszélyének fennállásáról, ahogyan tette, anélkül hogy figyelembe vette volna az értékeléshez szükséges valamennyi elemet, melyek között a felperes által bemutatott azon elemek is szerepelnek, melyek a korábbi védjegy magas fokú megkülönböztető képességére irányulnak.

37 Ebből az következik, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy elmulasztotta a felperes által előtte bemutatott elemek figyelembevételét, nem tett eleget a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti, az összetéveszthetőség vizsgálata keretében őt terhelő kötelezettségeknek. Az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy az OHIM helyett értékelje a szóban forgó bizonyítékokat, ennek elvégzése az OHIM feladata. Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy dönteni kellene a további jogalapokról.

A költségekről

38 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az alperes pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

39 A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-i (R 782/2000-3. sz. ügy) határozatát hatályon kívül helyezi.**

- 2) **Az OHIM-ot kötelezi a költségek viselésére.**

Legal

Vilaras

Wiszniewska-Biafecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. november 10-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

H. Legal

elnök